

kan få kontakt med om natten, hvor det er nødvendigt, uden vi skal til at bryde reglerne.

Så har der været rejst en række spørgsmål, som jeg godt lige vil komme lidt mere ind på. Det er John Vinther, der siger: Jamen er det her beregnet på, at vi nu kan bygge stuehuse på landet om, og så er det alment boligbyggeri? Nej, det er det ikke. Det er faktisk beregnet på de mennesker, som vi får flere af, som gerne vil have muligheden for, at de kan lave en lille andelsboligforening. Så flytter de ind, og så bygger de om.

Det, der er forudsætningen, er, at der skal være flere lejligheder, når huset er bygget om, end der var til at begynde med. Og det har vi jo set store og gode eksempler på både i større villaer og andre steder, hvor man gerne ville lave den form for bofællesskab, men ikke har haft mulighed for det, fordi der ikke er de støtteregler, som nu er foreslået.

Det andet er selvfølgelig spørgsmålet om økonomien, og der er to ting i det. Jeg synes sådan set, at fru Sonja Mikkelsen gjorde det meget udmærket, for det, det drejer sig om, er, at det er sådan, at boligstøtten følger det enkelte menneske – jeg siger det af hensyn til det liberale Venstre – uanset hvor man bor; det må da i hvert fald være noget, som må være dejligt at høre. Jamen det er det da.

Før var det sådan, at hvis du boede i kollektivt bofællesskab, hvor der var fælles køkken, kunne du ikke få boligydelse, men det kan du så i dag. Det er, som fru Kirsten Jacobsen siger: Jeg skal ikke bestemme, hvordan folk skal bo, det må de selv. Men de skal selvfølgelig have den samme mulighed og også økonomiske mulighed for at bo der; det er klart.

Derfor er der ingen ændringer, og derfor kommer vi til det sidste, som også hr. Keld Albrechtsen var inde på i forhold til hr. Villy Søvnalds tale, nemlig det her med konsekvensberegninger. Uanset hvor man har et menneske, som har krav på og behov for en boligsikring eller en boligydelse, boende, er det indlysende, at hvis vedkommende bor i en lejlighed og flytter hen i et bofællesskab, så koster det jo ikke mere. Derfor er udgifterne begrænsede, og det med konsekvensberegningerne vil sige, at flytter et menneske fra en boform til en anden, så indikerer det jo ikke, at der bliver større udgifter. Derfor hænger tingene meget fornuftigt sammen, og derfor er der ikke rørt ved reglerne dér.

Dér, hvor der kan være en diskussion, som vi skal have afklaret i forhold til Socialministeriet, kommer den selvfølgelig af, at vi ikke skal spænde ben for eller forhindre de tunge, eller skal vi sige de grupper, som i dag ikke har reelle botilbud, i også at få et reelt botilbud. Vi skal måske endda opfordre til, at vi får flere fra denne gruppe ind. Det er klart, at det kan denne lovgivning måske ikke dække, men den kan være med til at afdække, hvor problemerne er, og den vil sætte det stykke arbejde i gang, der skal til, for at vi får de her ting op at stå.

Hvis vi klarer det, ja, så er det givet, at bofællesskabstanken, bofællesskabslovsforslaget, er et reelt tilbud til de mange mennesker, som har et ønske om at bo tættere på hinanden, et ønske om at få en støtte og et ønske om samarbejde – et netværk, om man vil – og dermed vil de også være i stand til at få en bedre livskvalitet i tilværelsen, hvad enten de er unge eller ældre eller for den sags skyld i dag synes, at de ikke i det samfund, vi har, kan finde et reelt tilbud.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg forstår sagtens boligministerens grundlæggende regnestykke: Hvis man flytter fra en støttet boligform til en anden, så udløser det ikke en ekstra udgift. Det er jeg med på.

Men det, som er grundproblemet, er: Jeg sad i aftes og læste i Lejelovskommissionens rapport, og de peger på, at til forskel fra hvad man tidligere antog, nemlig at vi vil nå det, der hedder mætning på boligmarkedet, omkring år 2000, så er det tidspunkt nu skudt ud til et tidspunkt langt efter år 2000, og hvad betyder det?

Det betyder, at bolig mangelen er en realitet, specielt inden for den type boliger, der er kendetegnet ved, at de er billige. Det vil hovedsageligt sige den gamle boligmasse, som lider under, at man dels sælger dem, sådan som man er i gang med i Københavns Kommune med TOR, og derved forsvinder de, dels ved, at man sanerer i det omfang, som man gør.

Derfor er det tilbagestående problem, at vil man det, man siger i bemærkningerne, nemlig gøre det her til et væsentligt led for de særligt udsatte grupper, så er vi også nødt til at diskutere det samlede omfang af boliger, der tilfredsstiller behovet fra mennesker, der ikke har ret mange penge.

Og derfor er mit spørgsmål stadig relevant: Vil boligministeren være med til at løfte de her lofter, hvis det er dem, der er den kommende barriere?